

Sygn. akt III UK 222/16

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania W. B.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.
o rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 2 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od W. B. na rzecz pozwanego tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego kwotę 240 (dwieście czterdzieści)
złotych.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację W. B. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 listopada 2015 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J. o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 4 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia Sądu pierwszej instancji oparte na dowodach z opinii lekarzy biegłych sądowych, podkreślając dokładność i wszechstronność postępowania dowodowego przy powołaniu zespołu biegłych lekarzy neurologii, kardiologii oraz diabetologii. Wobec oceny biegłych wyrażonej w

opiniach, Sąd drugiej instancji ustalił, że wnioskodawca jest zdolny do pracy. W tym stanie rzeczy nie spełnia przesłanek do uzyskania renty z tytułu niezdolności do pracy w myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 57 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 ust. 1 - 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jednocześnie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ponieważ rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego nastąpiło z naruszeniem prawa materialnego, a mianowicie art. 57 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 ust. 1 – 3 powołanej wyżej ustawy, przez brak jego zastosowania i uznanie, że ubezpieczony jest zdolny do pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie nasuwa się refleksja, że skarżący traktuje skargę kasacyjną jako kolejny środek zaskarżenia. Tymczasem jej funkcja polega na kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Ewentualna możliwość dalszego postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe, które zostało obwarowane szczególnymi przesłankami, tj. opisanymi w art. 398⁹ § 1 pkt 1 – 4 k.p.c. Jedną z nich jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej i w tej strefie skarżący upatruje zasadności swojej argumentacji.

Jeżeli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być

rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

W przedmiotowej sprawie, uzasadnienie skargi kasacyjnej sprowadza się w istocie do polemiki z ustaleniami Sądu drugiej instancji, zwłaszcza przez kontestowanie opinii biegłych, co do trafności oceny stanu zdrowia wnioskodawcy pod kątem upośledzenia funkcji organizmu. Z tego punktu widzenia za oczywistym naruszeniem prawa nie przemawia wydanie orzeczenia, którego ostateczny kierunek nie akceptuje stanowiska odwołującego. Wnioski zespołu biegłych były zbieżne co do oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, wskazując, że nie jest on osobą niezdolną do pracy, a zatem nie spełniła przesłanek określonych w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej. Przy założeniu, że zgromadzone w sprawie dowody nie realizują postulatu prawidłowych ustaleń faktycznych (brak prawidłowej oceny ujawnionych schorzeń, czy też oceny temporalnej stanu zdrowia), to potencjalne oczywiste naruszenia prawa nie lokują się w sferze prawa materialnego, lecz w uchybieniach procesowych, na skutek których doszło do pominięcia dowodów, czy też ich wszechstronnego omówienia. Jednak wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w tej płaszczyźnie milczy. Natomiast sam fakt występowania schorzeń u odwołującego, kontynuowanie leczenia, nie przesądza o nabyciu uprawnień rentowych, co w judykaturze Sądu Najwyższego zostało już dostatecznie wyjaśnione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2009 r., II UK 125/08, LEX nr 737388). Z drugiej strony Sąd Apelacyjny zauważył, że w opiniach biegli ustosunkowali się do rozpoznanych u wnioskodawcy schorzeń i ocenili, czy i w jakim zakresie każde z nich wpływa na utratę przez niego zdolności do zarobkowania. W takim układzie zależność nie sposób dopatrzeć się w sprawie oczywistego naruszenia prawa materialnego, jak i jego zastosowania do niedostatecznie ustalonego stanu faktycznego sprawy.

Suma powyższych uwag sprowadza się do tezy, że skarżący nie podołał obowiązkowi przekonania Sądu Najwyższego w kierunku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów orzeczono na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach orzeczono w myśl art. 98 § 1 k.p.c.